

Pán zla nabírá síly

Kde se vzali, tu se vzali, objevili se na úzké, měsíčním svitem zalité silničce pár metrů od sebe dva muži. Na okamžik zůstali oba nehybně stát a mířili si navzájem hůlkami na prsa; pak ale jeden druhého poznali, schovali hůlky pod pláště a rychlým krokem se společně vydali stejným směrem.

„Něco nového?“ zeptal se vyšší z nich.

„Nesu vynikající zprávy,“ odpověděl Severus Snape.

Po levé straně lemovaly silničku divoce rostoucí nízké ostružinové keře, vpravo byl vysoký, úhledně zastřižený živý plot. Dlouhé pláště oběma mužům za chůze povlávaly kolem kotníků.

„Už jsem se bál, že to nestihnu,“ ozval se Yaxley. Drsné rysy jeho tváře vystupovaly v paprscích měsíce a ustupovaly ve stínech stromů, jejichž větve se vzpínaly nad silničkou. „Bylo to trochu složitější, než jsem čekal. Doufám ale, že bude s výsledkem spokojený. Vy jste přesvědčen, že ho vaše zprávy potěší?“

Snape přikývl, k žádnému bližšímu vysvětlení se ale neměl. Zabočili doprava na širokou příjezdovou cestu, která ze silničky odbočovala. Vysoký živý plot zatáčel tímtež směrem a táhl se do dáli za impozantní dvoukřídlovou bránu z tepaného železa, která jim zahrazovala cestu. Ani jeden z nich nezpomalil; oba beze slova zvedli levou paži gestem připomínajícím vojenský pozdrav a prošli bránou, jako by tmavý kov byl pouhým dýmem.

Živý tisový plot tlumil zvuk jejich kroků. Někde napravo od nich cosi tiše zašustilo. Yaxley znovu vytáhl hůlku a namířil ji svému společníkovi nad hlavu, vzápětí se ale ukázalo, že zdrojem hluku nebylo nic nebezpečnějšího než sněhobílý páv, majestátně se nakrucující na vrcholku živého plotu.

„Lucius si to vždycky uměl zařídit. *Pávi...*“ Yaxley si pohrdavě odfrkl a zastrčil hůlku pod plášť.

Na konci rovné příjezdové cesty se ze tmy vynořilo pohledné venkovské sídlo; za kosočtvercovými okenními tabulkami v přízemí zářilo světlo. Odněkud z temné zahrady za živým plotem k nim doléhalo zurčení fontány. Snapeovi a Yaxleymu zaskřípěl pod nohama šterk, když rázným krokem zamířili k hlavnímu vchodu. Ještě než k němu došli, dveře se před nimi otevřely dovnitř, přestože nebylo vidět nikoho, kdo by je obsluhoval.

Ocitli se v rozlehlé, spoře osvětlené, zato ale bohatě zařízené vstupní hale, jejíž kamennou podlahu z velké části pokrýval nádherný koberec. Z portrétů na zdech sledovaly procházejícího Snapea a Yaxleyho oči v bledých obličejích. Oba muži se zastavili u masivních dřevěných dveří vedoucích do přilehlé místnosti, na kratičký okamžik zaváhali a pak Snape zmáčkl bronzovou kliku.

Společenský salon byl plný mlčících lidí, kteří seděli kolem dlouhého, ozdobně vyřezávaného stolu. Všechen ostatní nábytek byl ledabyle odsunut ke stěnám. Místnost spoře osvětlovaly plameny ohně pod elegantní mramorovou krbovou římsou, nad níž viselo zrcadlo v pozlaceném rámu. Snape a Yaxley zůstali vteřinku stát na prahu. Když jejich oči přivykly nedostatku světla, oba mimoděk vzhledli vzhůru na nejpodivnější součást celého výjevu: na zjevně bezvědomou lidskou postavu, která se vznášela hlavou dolů nad stolem, pomalu se otáčela, jako by visela na neviditelné šňůře, a odrážela se v zrcadle i dole na ploše leštěné stolní desky. Nikdo z lidí kolem stolu se na zavěšence nedíval, s výjimkou bledého mladíka, který se nacházel prakticky přímo pod ním. Mladík se nedokázal ovládnout a co minutu k němu zvedal oči.

„Yaxley a Snape,“ ozval se vysoký jasný hlas od čela stolu. „Málem jste se opozdili.“

Muž, který promluvil, seděl přímo před krbem, takže přichodzí zpočátku stěží rozeznávali víc než pouhou siluetu. Když ale přistoupili blíž, zazářil na ně z ponurého přítmí mužův obličej: holá lebka připomínající hadí hlavu, nozdry jako dvě úzké šterbiny a zářící rudé oči se svíslými zorničkami. Pleť měl tak bledou, že se zdálo, jako by perlově světlkovala.

„Ty pojď sem, Severusi,“ ukázal Voldemort na židli po své pravé ruce. „A Yaxley si sedne vedle Dolohova.“

Oba se usadili na určená místa. Většina přítomných kolem stolu sledovala Snapea, a na něj se také Voldemort obrátil jako na prvního.

„Tak co?“

„Můj pane, Fénixův řád má v úmyslu přestěhovat Harryho Pottera z jeho momentálního bezpečného úkrytu příští sobotu za soumraku.“

Tato zpráva vyvolala u stolu zjevný zájem; někteří z přítomných ztuhli, jiní se nepokojně zavrtěli, všichni ale hleděli na Snapea a na Voldemorta.

„V sobotu... za soumraku,“ opakoval Voldemort. Rudé zorničky se zavrtaly do Snapeových černých očí tak pronikavě, že se někteří z přihlížejících odvrátili, jako by měli strach, že je divokost černokněžníkovy pohledu popálí. Snape však na rozdíl od nich klidně hleděl Voldemortovi do tváře a po vteřině či dvou se Voldemortova ústa beze rtů zkřivila v cosi, co připomínalo úsměv.

„Dobře. Velmi dobře. A tato zpráva pochází –“

„Ze zdroje, o němž jsme mluvili,“ potvrdil Snape.

„Můj pane!“ Yaxley se předklonil a zadíval se přes dlouhý stůl na Voldemorta a Snapea. Obličeje všech přítomných se obrátily k němu. „Já jsem slyšel něco jiného, můj pane.“

Chvilí čekal, když ale Voldemort nic neřekl, rozhodl se pokračovat. „Dawlish, to je ten bystrozor, se mezi řečí zmínil, že budou Pottera stěhovat až třicátého, to znamená v předvečer jeho sedmnáctých narozenin.“

Snape se pousmál. „Můj zdroj mi prozradil, že mají v plánu vypustit nějakou falešnou zprávu, a to je nepochybně ona. Dawlish je určitě pod vlivem matoucího kouzla. Nebylo by to poprvé, je o něm známo, že je snadno ovlivnitelný.“

„Ujišťuji vás, můj pane, že si tím byl Dawlish zjevně naprosto jistý,“ trval na svém Yaxley.

„Pokud na něj použili matoucí kouzlo, je si tím přirozeně jistý,“ ušklíbl se Snape. „Já mohu zase ujistit vás, Yaxley, že oddělení bystrozorů nebude v další ochraně Harryho Pottera hrát žádnou roli. Řád je přesvědčen, že máme na ministerstvu svoje lidi.“